

Sestry a bratři, bible není knížka k poklidnému čtení. Velice se mýlí ten, kdo v Písmu svatém hledá pouze slova útěšná a chlácholivá. Slova, která pohladí na duši. Jistě, jsou v bibli taková slova a není jich málo, ale zdaleka nejsou jediná. Stačí jen trochu zalistovat a před očima se nám objeví zprávy o rozepřích a hádkách, zprávy o bojích a válkách.

Bible prostě není knížka k poklidnému čtení. Obzvláště v první části, ve Starém zákoně, se dočteme značně drastické příběhy. Jeden z nich jsme slyšeli v prvním čtení z knihy Jozue.

Pobíjeli je a pronásledovali, pobíjeli je, že z nich nezůstal nikdo, kdo by vyvázl.

(11,8)

Tohle je ještě z mírnějších líčení izraelské udatnosti. Natrefíme na mnohem, mnohem barvitější popisy krutého údělu poražených. Hotové potoky krve - lidské krve - tečou vyprávěním o Mojžíšovi a o jeho pokračovatelích. A což teprve izraelští králové! Písničky se zpívaly o jejich vítězných taženích. Sám král David, největší a nejprříkladnější ze všech králů, začínal svou politickou kariéru jako vůdce partyzánského oddílu. A co si budeme povídat, v žádné partyzánské válce si bojovníci servítky zrovna neberou. Střety, zápasy, boje, války. Drsný starověk.

Bible není knížka k poklidnému čtení. Zachycuje totiž příliš mnoho lidských sporů. V dávných dobách se rozepře řešily převážně zbraněmi. Později ostří meče nahradila ostrost jazyka. Protivníci se utkávali hlavně v hádkách a náročných rozhovorech. Nikoliv síla paží, nýbrž síla argumentů ukazuje, kdo má ve skutečnosti převahu. V druhé části bible, v Novém zákoně, nalezneme pěknou řádku slovních soubojů. Ne že by v novozákonních spisech netekla krev (to tedy teče a dost významně), ale velká pozornost se věnuje právě myšlenkám.

Náš Pán žil uprostřed sporů. Tu se do něho navezli saduceové, támhle si na něj došlápli zákoníci a farizejů, těch už se vůbec nezaváhal. Nepřátelé na něho dotírali jako vosy. Ježíš čelil návalu různých námitek a výhrad. Své postoje musil hájit uprostřed častých hádek. Spousta lidí si sice Ježíše zamilovala. Líbilo se jim, jak přístupně mluví o Bohu a jak se nebojí pomáhat ani těm nejhorším lidem. Zároveň ovšem spousta lidí nemohla Ježíšovi přijít na jméno. Podle nich si dovoľoval příliš. Narušoval letité zvyklosti, bibli si vykládal po svém bez ohledu na tradice a navíc měl blízko k pochybným žvlům. *Takový člověk že nás chce poučovat o Bohu? Ať si napřed urovná svůj vlastní život, ať si hledí zbavit se všelijakých existencí ve svém okolí, ať se ukázněně zařadí do naší kultury. Však my mu ukážeme, kdo má pravdu.*

Názoroví odpůrci se přeli s Ježíšem a Ježíš se přel s nimi.

Do jedné takové situace nás přivádí i dnešní evangelium. Kristus čelí námitkám vůči své osobě. Náboženským učencům se Ježíš nezdál dost dobrý na Božího posla. Oni měli své zdroje víry a nenechali si do nich nikým mluvit. Oni znali dobře bibli, věřili v Boha a přece to bylo málo. Byli skálopevně přesvědčeni o správnosti svých názorů. A tu přichází Ježíš a předkládá jim jinou možnost. ***Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně.***

(39)

Číst bibli lze různým způsobem. Těžkopádně anebo s lehkostí. Někdo z každého verše udělá paragraf a výsledkem je soustava předpisů a pouček. Příkazy, zákazy, podmínky a tresty, zkrátka bible jako zákoník. Tohle nebezpečí se netýká jenom tehdejších židů. I mezi dnešními křesťany (zejména v protestantských církvích, to si jako protestanti přiznejme), i mezi dnešními křesťany se vyskytuje určité zbožštění Písma svatého. Slova a věty ovládnou scénu a živý Bůh je odsunut pryč z očí kamsi do zákulisí. Takovým lidem se Bůh ztrácí. Pořád o něm čtou,

přemýšlejí o něm, ale je to málo. Přednější jsou jim ony biblické výroky a to, jak je oni

chápu. Místo radostné víry nastupuje strach. Strach, že se něco opomene, špatně pochopí a všechno do sebe nezapadne tak, jak má. Strach, že se vymknu božským pravidlům a pak jsem ztracen. Místo radosti z Boha jen obavy o vlastní bezúhonnost.

Kristus odhaluje tuhle stísněnost a vadí mu. Proto se pouští do pře. Chce vyvrátit falešnou představu Boha. Vždyť Pán Bůh takový není! I kdyby člověk znal bibli hore dolem a vtěsna se do všech směrnic, pravého Boha tím nezíská. Ani přístup k životu věčnému tím nezíská. Zdroj života není přeci uložen v neživých písmenkách, zdrojem života je živý Ježíš. Proto Kristus sám říká onu smělou větu: **Písma svědčí o mně**. Celá bible od začátku až do konce nás učí žít s vírou v Boha. Víra není strnulé lpění na příkazech. Praotec Abraham vyšel ze svého rodiště nikoliv, aby splnil příkaz, nýbrž z touhy po životě v Boží zemi. Mojžíš vyvedl Izraelce z Egypta nikoliv, aby splnil příkaz, nýbrž kvůli svobodě, kterou před nimi Hospodin tak lákavě otevřel. Moábská Rút doprovázela svou ovdovělou tchýni nikoliv, aby splnila nějaký příkaz, nýbrž z lásky k Božímu lidu. Jeremjáš prorokoval nikoliv, aby splnil příkaz, nýbrž z potřeby podělit se o Boží pravdu. A tak dále, a tak dál. Pro desítky biblických postav nebyly prvořadě příkazy. Prvořadý byl Bůh - s ním žili, k němu vztahovali svou naději, s ním za zády a s ním v srdci konali své činy. Sestry a bratři, tohle je životní styl víry, takto vypadá život budoucího věku.

Písma svědčí o mně

, slyšíme z Ježíšových úst. Neboť právě Ježíš svým životem shrnul, co je pro život víry tolik příznačné. Evangelium vyhlásil: vy všichni jste děti a Bůh je vašim nebeským Otcem. Důvěřujte mu a mějte ho rádi, to ostatní přijde na řadu pak. A že tahle důvěra je opravdu dobrá k životu, to o velikonočních potvrdil Ježíšův prázdný hrob.

Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. Proti těžkopádné četbě bible staví Pán Ježíš lehkost víry. Víra není kupa přetěžkých úkolů vyčtených z bible, víra je důvěrný, osobní vztah s Pánem Bohem. A ten lze navázat lehce. I dítě to zvládne. Ježíšovi se nelíbilo, když někdo zamlžoval Boží mateřskou laskavost. Skoro se odvážím říci, že Ježíš přímo zuřil, když někdo druhým i sobě komplikoval přístup k Bohu. Proto Kristus vstupuje do sporů a svým protivníkům vytýká:

O vás jsem se přesvědčil, že v sobě nemáte lásku k Bohu.

(42)

On je nechce znevážit nebo shodit v očích veřejnosti.

Nemáte lásku k Bohu

- to je upozornění, to je politování opatrnických věřících. Jste vedle jak ta jedle. Se strachem do Božího království nedojdete.

Vytváříte složité systémy, na pomoc si dokonce berete bibli, zkoumáte, co se smí a co nesmí, ale Boha míváte. Nejkratší cesta k Bohu vede přes lásku, tak proč vymýšlíte všelijaké neschůdné okliky! Opravdu si myslíte, že Boha baví dělat nám černé puntíky za každé pochybení? Dárce života se spíše raduje z naší životní radosti, těší ho vzájemná důvěra. Kdybyste Boha milovali, tak si jeho náklonnost nesnažíte pozichrovat dodržováním příkazů. Vyhýbejte se bezbožnostem, protože máte Boha rádi a ne protože to máte nařízeno! Ona se vám i ta bible potom bude lépe číst, když odložíte strach a místo požadavků tam začnete hledat Boží nabídky.

Bible není knížka k poklidnému čtení. Přenáší nás do světa rozmanitých sporů a bojů. Bojuje se proti zkreslenému obrazu Boha. Proti překroucenému, osekánému, přízemním zájmům přizpůsobenému obrazu Boha. Jozue úporně válčí proti Kenaancům. On nemůže nechat jen tak

jejich vyzývavé pohanství. Pohanství, jež degraduje život a lže o Bohu, musí být odstraněno. Podobně úporně se Kristus pře se zkostnatělými vykladači Písma. On nemůže nechat jen tak jejich bezduchou upjatost. Uvěznění Boha za mříž z biblických veršů musí být skončeno. Víra vede zápas o pravdu. Zápas o pravdivý život s Bohem, dárce života. Teprve v tomto zápase dochází život naplnění. Ne nadarmo se Boží lid nazývá Izrael. Jisrá'el hebrejsky znamená „*bojuj e Bůh*“;

. Žádný klídek, žádná bezbřehá pohoda. Na Boží věrné čeká náraz, střet s protivníky. Copak lze mlčet, když je Bůh lidmi zotročován? Když ho lidé vytěsňují ze svých myslí, když o něm lžou? Sestry a bratři, víra je zápas. Sami nejlépe znáte své okolí. Čemu vlastně naši bližní věří? Jakého boha znají, jakého boha odmítají? Co vědí o Bohu Abrahamovu, Izákovu a Jákobovu, co vědí o Bohu Ježíše Krista? Jsou blízko pravdě anebo se drží klamu? Přeludu, který nemá nic společného s opravdovým Bohem. A co my na to? Necháme vše poklidně plynout bez jakéhokoliv vměšování, anebo se přičiníme o větší Boží slávu? Poněvadž o právě o Boží slávu se jedná. **Nečekám slávu od lidí**, říká Ježíš. (41) Náš Pán nebojuje za sebe, nýbrž za někoho jiného, komu sláva skutečně patří. Za Boha, který přemáhá strach a zve k životu lásce. O takového Boha se vyplatí zápasit. Amen.